

KALÁSZ MÁRTON

Emlék – nagyapám

*Lajtnak hívtuk, ami nyaranta vitt,
 nem a szomjaknak, hatalmas vizet
 oltóknak – lapító kölyök, bevárom itt,
 lopva hátára telepedhetek.
 Idézem kuncogva – nagyapám, ő kihív
 hozzá a hegyre, láng dolga lehet.
 A szőlőhegy viszont akkora köves ív,
 mutathatja sajtó talpán a vért, aki megy.
 Az öreg persze gyöngéd szokása szerint
 érett fürtöt nyomva arcomhoz csak legyint.
 Kész az ebéd is, simogat; nyulacska éjszaka
 rossz sorolásba tért, nem is jutott haza –
 na, mondja nagyapám, kedveled nálam az ízeget,
 e csodára beljebb a rim: lánghoz szintén köze lehet.*

Pótkenyér-elégia, 2016

Kormos István emlékezete

*Ismertük – addig mi vajon, e számárkenyeret –
 mások, ő, s kiket fölállított asztalunktól, kezdő világ,
 példánk, jó szellemed. Két hetet, mondta, rám úgy mutatott,
 s neked hármat – tudta, talány, s ha feladat,
 lassú kertvégi csobbant vagyok, gyerekkori patak.
 De az írás – két hét se kellett, valamint kérked: csobogás,
 sok parti virág közt, eszembe juttatta, ki tárta más,
 fönt a part szíromözönén ki matatott,
 nagyapánk – ez réven számárkenyér, el nem hárinthatod.
 Bárki, tudta-e: tüskerózsa – kék, már vers kérkedett.
 Akkor épp „versek gyerekeknek” – egy lapon pásztázni lehet.
 Ismételtgettük, jól hangzik, hunyorít, mekkorát,
 van tej, kérdik: elkél – számárkenyéren e világ?*